

[Rager.]

ringspartier staar, en Indstilling, der gaar ud paa i praktisk talt uændret Form at vedtage Regeringens Forslag.

Som det allerede er berørt af tidligere Talere, maa dette ikke forstaas saaledes, at der ikke fra Regeringspartiernes Side har været vist Forhandlingsvilje over for Oppositionen. Det forekommer mig tværtimod, at der fra Regeringspartiernes Side har været udvist en vidtstrakt Forhandlingsvilje. Det Spørgsmaal, paa hvilket det hele praktisk talt er strandet, er Spørgsmaalet om, hvorledes man maa betragte det af Forligsinstitutionen stillede Mæglingsforslag, det Forslag, som blev vedtaget af Arbejderne med ²/₃ Stemmer for og ¹/₃ Stemmer imod, og som blev forkastet af Arbejdsgiverne med ²/₅ af Stemmerne for og ³/₅ imod.

Der har været rettet meget stærk Kritik mod dette Forslag af den Part, som har forkastet Forslaget, men det er ogsaa undertiden sket, at den, der er blevet dømt ved Højesteret, i de første Dage efter Dommen har fremsat Ord, som har været mindre vel overvejede, og der er vist et gammelt Ord om, at man har Lov til inden for en vis Frist at kritisere sin Dommer, selv med mindre velvalgte Ord. Men jeg advarer imod, at man i vide Kredse paa Grundlag af en saadan Kritik, der for mig maa staa som overilet og mindre vel overlagt, begynder at kritisere Forligsmandsinstitutionens Arbejde og nedsætte dets Værd i det almindelige Omdømme.

Dette tjener intet fornøftigt Formaal for dem, der ønsker, at Arbejdsstridighederne skal løses af fredelig Vej, og som Repræsentant for et Parti, der ønsker dette, maa jeg derfor under den nuværende Situation bestemt hævde, at Forligsmandsinstitutionens Mæglingsforslag bør vi ikke behandle saaledes, at vi tager 3 Mand ude fra og udnævner dem til en Voldgiftsret og giver dem nogle faa Dage til at bedømme dette Forslag og dets Værdi og til at træffe afgørende Bestemmelse om Lønningsforhold for en Række Fag i et Par Aar. Dette er ikke en Behandling, som man kan byde de sagkyndige Mæglingmænd, der har arbejdet i lang Tid og har haft Lejlighed til at høre Proceduren fra begge Parter.

Det er blevet indvendt mod Mæglingsforslaget, at det paa mange Punkter var uforstaaeligt, og det er endogsaa sagt, at det indeholdt Uhyrligheder. Nu er Forholdet det, at der i den nugældende Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder af 1934 udtrykkelig i § 4, 3die Stykke, sidste Afsnit, staar

følgende — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere det —:

„Inden Forligsmanden fremsætter sit Mæglingsforslag, skal han med Hensyn til Forslagets formelle og tekniske Side raadføre sig med Repræsentanter for hver af Parterne og, hvis Parterne tilhører en Hovedorganisation, tillige med en Repræsentant for hver af Hovedorganisationerne.“

Dette maa dog betyde, at de to Parter har haft Lejlighed til over for Forligsmanden i rette Tid at paapege, hvis der skulde være tekniske Mangler ved Forslaget, og det vilde dog være mærkeligt, om Parterne ikke i Tide havde benyttet sig heraf.

Og dertil kommer, at jeg i og for sig slet ikke tror, man fra anden Side har Ønske om, at der skulde ændres noget væsentligt i det reelle i Forligsinstitutionens Forslag. De 40 pCt. af Arbejdsgiverne, der har tiltraadt Forslaget, kan formentlig kun mene, at det er det rette, og mon det saa er rigtigt at tænke paa større reelle Ændringer? Og er det ikke dette, spørger jeg: Hvorfor ønsker man saa ikke at acceptere det? Hvorfor vil man, naar man ellers kan faa alt ordnet praktisk talt som man ønsker det, ikke acceptere det?

Naar man her taler om, at Forligsmandsforslaget kunde undergives en Voldgift, maa man ogsaa huske paa een Ting: at en Voldgift med bindende Virkning i økonomiske Spørgsmaal for to Parter, naar de to Parter er saa mange Enkeltpersoner og saa mange Enkeltvirksomheder som her, vil ikke kunne ventes at virke med Held og gennem Aarene blive den Vej, man kan komme frem, hvis den ikke indskrænkes til at bringes i Anvendelse for det første som det yderste Nødværg fra Samfundets Side, og dernæst naar der staar en praktisk talt enig Befolkning bag ved det. Det er sket i andre Lande, det har vi hørt saa tit, at Voldgiftssystemet er brudt sammen, men hvorfor er det sket? Fordi man ikke har iagttaget de Omstændigheder, under hvilke det kan og bør bringes i Anvendelse.

Det er over for Oppositionen erklæret, at hvis man kunde enes om Lovforslagets §§ 1 og 2, kunde man gaa med til et Nævn, der kunde afgøre endeligt — saafremt Enighed ikke opnaaedes ad Frivillighedens Vej — de Forhandlinger, der endnu maatte være tilbage i første Halvdel af indeværende Aar. Derigennem vilde man faa sikret en absolut Arbejdsfred, og det tror jeg alle trænger til, baade konfliktberørte og alle andre ønsker det.